

Mia Decaestecker, voorzitter 4Werk vzw en WZC Zilvervogel:

Onderneming is zoals een gezin: samenleven met ups en downs

Christina Van Geel, Stem & Pen

Mia Decaestecker: De rode draad in mijn leven is engagement. Ik ben best wel ambitieus, maar niet in de zin dat de top het absolute doel is. Mijn ambitie is eerder een verschil maken in het leven van mensen. Zelf kansen grijpen als ze voorbijkomen. En maken dat anderen de nodige kansen krijgen, dat ze zich kunnen ontplooiën. Dat engagement heb ik geuit in de jeugdbeweging, in de zorg, als ondernemer en nu achter de schermen van maatwerkbedrijven en in de ouderenzorg. Ik heb veel gekregen in mijn leven, en ik wil graag iets teruggeven. Dat ik dingen in beweging kan zetten door te luisteren, vragen te stellen, tijd en aandacht te geven, verwondering te delen, daar word ik gelukkig van.

Mijn eerste grote engagement was de zorg. Ik ben verpleegkundige van basisopleiding. Misschien had ik langer kunnen studeren. Ik had er de mogelijkheden toe maar nadat ik afgestudeerd was wilde ik zo snel mogelijk beginnen werken. Ik was ongeduldig, gejaagd. Ik kende toen mijn man al. We wilden trouwen en kinderen krijgen. Het moest vooruitgaan, er moest geleefd worden.

Die mentaliteit zal ik wel een beetje van thuis meegekregen hebben. Ik kom uit een **landbouwersgezin**. Er moest bij ons thuis niet te veel geklaagd en gezaagd worden. Gewoon voortdoen. Er was nooit veel rust. Misschien enkel de zondagmiddag, maar dan gingen we naar de jeugdbeweging.

Mijn man is ingenieur. Hij moest voor zijn werk zeer dikwijls naar het buitenland. In het ziekenhuis werkten we toen met heel onregelmatige uren. Dat was moeilijk te combineren met de zorg voor de kinderen die we al gauw hadden. Die lastige work-life balance heeft me overtuigd om de stap te zetten naar het bedrijfsleven. Zo ben ik aan de slag gegaan bij **Sterima**, het sterilisatiebedrijf van **Groep Malysse-Sterima**. De familie Malysse was blij met iemand die het ziekenhuis van binnen kende, die het medisch vakjargon beheerste én die vooruit wilde met het bedrijf. Ik was zo'n beetje de 'missing link'. (Lacht)

We hebben elkaar nodig

Maar mijn hart bloedde toen ik het ziekenhuis moest verlaten. De eerste jaren waren dan ook lastig. Ik kon niet begrijpen waarom men in het bedrijfsleven discussieerde over een paar eurocenten, terwijl er daarbuiten zoveel echte, diepe noden zijn. Dat botste met mijn idee van een warme en inclusieve samenleving. Maar ik had geleerd om door te zetten. Ik kreeg steeds meer verantwoordelijkheid en veel kansen om bij te leren en bij te studeren. Er ging een nieuwe en boeiende wereld voor me open.

Na een tijdje bleek mijn **empathische vermogen** ook een grote surplus te zijn in het doorgaans rationale bedrijfsleven. Ik kon goed met de klanten overweg. Dat waren mensen uit de ziekenhuissector. Ik sprak hun taal, deelde hun passie voor zorg en welzijn.

Ook al was het nooit mijn grote droom om ondernemer te worden, laat staan CEO, na enkele jaren voelde ik dat ik mijn engagement op een andere, maar net zo waardevolle, manier kwijt kon. Niet via de directe zorg voor patiënten maar door te zorgen dat de diensten die we met Malysse-Sterima verleenden pico bello in orde waren. Daar wordt de patiënt uiteindelijk ook beter van.

Waar een wil is, is er werk

Aan het einde van mijn loopbaan bij Malysse-Sterima kwam ik in contact

met de **sociale economie** en dat gaf me nieuwe energie. Plots waren daar weer alle redenen waarom ik ooit voor de zorgsector gekozen had. Het engagement kriebelde en ik ben, op hun vraag, voorzitter geworden van de **Federatie 4Werk**, de West-Vlaamse koepel van maatwerkbedrijven. Die bedrijven leveren fantastisch werk. Mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt worden er gestimuleerd en gemotiveerd om het beste van zichzelf te zien en te geven.

Mia Decaestecker (1953) startte haar professionele loopbaan in 1975 in het Heilig Hartziekenhuis in Roeselare, nu AZ Delta. Vanaf 1980 vervulde ze verschillende managementfuncties bij de 850-koppige wasserijgroep Malysse-Sterima. Van 2011 tot 2018 was ze er CEO. De groep ontpopte zich tot dé partner voor textielbeheer in de gezondheidszorg in de Benelux. In 2019 werden Sterima en Malysse overgelaten aan respectievelijk de groep Pollet en Cleanlease Fortex. Vandaag is Mia vooral vrijwillig bedrijvig ten voordele van 4Werk (de koepel van West-Vlaamse maatwerkbedrijven), in de ouderenzorg als voorzitter van de vzw Zilvervogel en als bestuurder van Zorgcentrum St. Jozef in Zonnebeke, en als coach voor jonge ondernemers bij Senior Consultants Vlaanderen (SCV).

Een van de waarden bij Malysse-Sterima was ambiance. Als er geen fun is, leveren de mensen geen goed werk. Goed overeenkomen, samen lachen en plezier maken, dat haalt het beste in de mens naar boven!

Alles wordt in het werk gesteld om de afstand tot arbeid kleiner te maken. Ze worden bevestigd in hun eigen unieke talenten. Een perfecte match van zorg én economie.

Het motto van deze bedrijven is: zolang er mensen zijn die kunnen en willen werken, zoeken wij werk voor hen. Dat is een andere insteek dan in een regulier bedrijf. De reguliere economie ontwikkelt een dienst of product en zoekt dan mensen om het werk uit te voeren. De mens staat ten dienste van het product. In maatwerkbedrijven is het net omgekeerd: de mens met zijn eigen kwaliteiten en talenten komt eerst, en daar wordt werk aan gekoppeld. Het best mogelijke werk voor die persoon, waardoor die zich nuttig en zinvol voelt. Die begeleiding en coaching van medewerkers, dat kunnen maatwerkbedrijven ook bijbrengen in de reguliere economie. We moeten beide – reguliere en maatwerkeconomie – zien als evenwaardige schakels in een geheel. Ze vullen elkaar aan. Het is een en-en verhaal. Er is immers maar één economie.

Keurslijf of duurzame toekomst?

Ik zie de toekomst van de maatwerkbedrijven positief. Ze creëren duurzame tewerkstelling door zich te verankeren

aan voornamelijk lokale productie- en dienstenbedrijven. Ze realiseren hun missie – continuïteit en stabiliteit van jobs – in combinatie met een flexibel partnership voor de klant. Ze zijn ook pioniers in technologische vernieuwing en 'human centered production'. Da's de sterkte van maatwerkbedrijven.

De overheid erkent dat maatwerkbedrijven een belangrijk deel uitmaken van de economie. Maar ze zijn net zo goed onderhevig aan ups en downs. Nu zitten ze vast in een strikt regelgevend kader: je mag een zeker aantal mensen aanwerven, niet meer maar ook niet minder. Dat is een lastig keurslijf want wij surfen ook mee op de golven van de economie. Als het goed gaat moeten we meer mensen kunnen aanwerven, als het minder gaat moeten we daarop kunnen inspelen. We moeten flexibel kunnen evolueren, zoals elk ander bedrijf. Hier is nog wat werk aan de winkel!

Huizen van zorg en leven

Ik engageer me ook voor de ouderenzorg, als voorzitter van **Zilvervogel vzw** met woonzorgcentra in Reninge, Rekkem en Woumen, en als bestuurder in **Zorgcentrum St.-Jozef in Zonnebeke**. Het gaat hier over een zeer kwetsbare groep die, volgens mij, veel meer in de maatschappij moet opgenomen worden. Een WZC mag geen plek zijn waar je doelloos je tijd uitzit. Je evolueert zachtjes naar het einde van je leven, maar dat wil niet zeggen dat die oudere dagen zinloos moeten zijn. Het maakt niet uit hoe oud je bent: als mens wil je het gevoel hebben dat je iets betekent, dat je ertoe doet, dat je leeft. Ook tachtigplussers of mensen met dementie hebben hun eigen talenten en passies. Waar worden ze blij van? Waar zijn ze goed in? Wat kunnen ze betekenen voor anderen? Daar moet meer aandacht naartoe gaan, meer mensen en meer middelen. Hoe kunnen we ouderen beter integreren in onze samenleving, dat wordt de volgende jaren een heel acute

vraag. Hoe kunnen we meer leven toevoegen aan de dagen, en niet enkel dagen aan het leven? Stop onze ouderen niet weg in steriele gebouwen die we 'centra' noemen. Wie wil er nu leven in een centrum?! Huizen van 'wonen, leven en zorg', ingebed tussen scholen en gezinnen, midden de maatschappij. Kleine dorpjes waar mensen van alle leeftijden in verbinding staan met elkaar. Buurtzorg en oudereninclusie, daar moeten we naartoe.

Er zijn al sterke initiatieven die hun inclusieve visie op ouderenzorg uitdragen, maar dat debat moet breder worden gevoerd.

Ondernemen is mensenwerk

Een onderneming is eigenlijk een beetje een gezin. Er worden kinderen geboren. Er gebeurt een accident. Je hebt vette en minder vette jaren. En af toe sterft er iemand. Zo is het leven. Het is net zo binnen een onderneming: je hebt goeie en minder goeie tijden. Als de onderneming ziek is, probeer je ze weer beter te maken. Het is één grote familie. Op het einde van de maand moet je zorgen dat de rekeningen betaald zijn en hopelijk kan je ook een spaarpotje aanleggen voor de mindere dagen. Ondernemen is samenleven.

En net zoals in een gezin zorgen de mindere dagen voor zorgen en pijn. Op een bepaald moment hebben we bij Malysse een fabriek in Frankrijk moeten sluiten. Ik kan je verzekeren dat je dan niet slaapt. De zorg voor mijn medewerkers was ook altijd een groot engagement. Maar ook dat hoort bij ondernemen. Als je moet sluiten om economische redenen, dan moet je dit doen om de rest van je onderneming te redden. Maar je moet het wel op de meest menselijke manier doen. Met de mensen spreken en overleggen, samen zoeken naar een andere job, naar perspectief. Ondernemen is mensenwerk en verdient menselijkheid.